

Tindria uns 22 anys. Ja feia estona que estava al carrer com beguda, fent "ziga-zaga". Es veia venir que cauria a terra. Era al Passeig de Gràcia. Ningú es va moure; molts ni ho veieren, o no els interessava. Vosaltres dueu anar a córrer. Una estona després seieu les tres a l'escala d'una porta sensorial, potser la d'un Banc o d'una mansió. Es deia Jennifer, i era una noia "de les de la vida". Tenia uns ulls preciosos, blaus transparents.

"Estic molt malament. Estic embarassada. Ja tinc un nen, que no viu amb mi. Me l'han tret. Què serà de mi?"

La conversa, el berenar, el somriure, les explicacions, certa complicitat... i l'adéu. Va marxar. Cap solució, certament, però aquella tarda segur que va ser un parèntesi, unes hores molt diferents. Va trobar just quan estava a terra dues persones que li van dedicar el que tenien. Si no hagués caigut, no us haguéreu conegut. Segurament en aquells moments era la possibilitat millor d'ella, i també la vostra.

Algun crític entès amb sociologia o ciències civils podrà preguntar-vos amb aire de suficiència sobre què heu arreglat amb una "bona obra". Cap solució radical. Un entrepà de pernil, això sí. Ella deu ser ara al lloc de sempre, i vosaltres també, a la universitat de sempre.

Jesús no té la mateixa opinió. De fet us inspirava. D'humanitat en sap força, és expert en aquestes qüestions, no de les grans teories, sinó de l'acció concreta. Segurament per això quan explicàveu aquest fet a la gent del vostre grup no deixàveu de plorar.

(Ampliació: Lluç 10, 25-37)

- I qui són els altres que haig d'estimar?
- Un home baixava de Jerusalem a Jericó.
- El veié i se'n compadí.
- Vés, i tu fes igual.